

Giv kommunerne tre måneders amnesti

”Borgerne i Danmark skal opleve en endnu bedre og mere sammenhængende offentlig service. Det er et ambitiøst mål. Men det er også en ambitiøs reform. En reform som er blevet til efter et grundigt forarbejde. En reform hvis gennemførelse kræver en stor indsats af både politikere og ansatte i kommuner, regioner og staten. Jeg glæder mig meget til at se reformen blive til virkelighed.¹”

Således formulerede indenrigsministeren sine forventninger til kommunalreformen i december 2005. Allerede nu, knapt tre måneder efter at reformen er en realitet, kan vi give ministeren ret i, at gennemførelsen af reformen kræver en kæmpe indsats af de ansatte. Vi kan også bekræfte at projektet er ambitiøst – måske grænsende til det megalomane – eftersom det er en del af ideen, at der på intet tidspunkt må ske en nedgang i produktionen, til trods for at alt har været pakket i flyttekasser og alle stik trukket ud på én gang. En af de personalegrupper som er stærkt påvirket af kommunalreformen er socialrådgiverne, som i høj grad befolker de to mest omfattende myndighedsområder; anbringelsesområdet og beskæftigelsesområdet. Vi har, ligesom ministeren, set frem til at komme i gang med realiseringen af kommunesammenlægningerne og etableringen af de 91 jobcentre. Men i øjeblikket kan begejstringen ligge på et meget lille sted, især hvad angår sidstnævnte. Og problemet er, at vi er ved at drukne i en kombination af et helt forventet flyttekaos og det uformindskede produktionskrav. Og det er synd. Synd for socialrådgiverne og synd for jobcentrene, som har fortjent en bedre start. Det er også synd for borgerne og for indenrigsministerens ambition om en endnu bedre og mere sammenhængende offentlig service. For det er lige præcis den, det går ud over.

Gudskelov er det ikke et problem, som ikke kan løses. For ser vi nærmere på, hvad det er, socialrådgiverne bliver bedt om at bruge deres kræfter på, så handler det i alt væsentligt om sikringen af refusionerne. På sin vis en livsvigtig prioritering for de kommunale budgetter (og dermed i sidste ende for den nye og bedre service) men samtidig en prioritering som byder socialrådgiverne at lade telefonerne kime, så de kan hellige sig tastaturene. Et lille tidsstudie som Dansk Socialrådgiverforening netop har afsluttet viser, at socialrådgiverne på en arbejdsdag benytter 1 time og 20 minutter på borgerkontakt - enten telefonisk eller personligt - resten af tiden går med administration og møder. Eftersom hele kommunalreformen blev lanceret under overskriften ”Borgeren i centrum”, kan vi konstatere, at noget er gået galt undervejs.

Løsningen er nærliggende. Giv kommunerne tre måneders ”refusions-amnesti” mens vi venter på afbureaukratiseringsprojektets effekt. Giv socialrådgiverne tid til at prioritere det socialfaglige arbejde, som er forudsætningen for, at der kan fortages de nødvendige socialfaglige vurderinger for ledige og sygemeldte med en række vanskeligheder. Lad os få lov til at slippe tastaturet og tage telefonerne. Frigør tid til møder med de borgere, som har brug for det. Og lad os dermed få næsen over bunkerne, så det ambitiøse mål om bedre offentlig service kan basere sig på solid faglighed og tilfredse medarbejdere. Dermed kan vi igen ”producere” tilfredse borgere i lange baner.

Venlig hilsen
Bettina Post
Næstformand

---

¹ Fra pjecen ”Kommunalreformen - kort fortalt” udgivet af Indenrigs- og sundhedsministeriet.

Dansk Socialrådgiverforening